

ЗАШТО РОДА НЕБОМ ХОДА

књигама и часописима“.

Из ове књиге прилажемо неколико песама у славу живота, у славу крилатих песама које полећу дејем царству.

Читајући књигу Момира Драгићевића и Небојше Лапчевића *Зашто рода небом хода* (Народна библиотека Крушевац, 2015.) препоручујемо песнике родиног јата: Јована Јовановића Змаја, Душка Рдаовића, Срђана Живковића, Радомира Андрића, Оливере Цветић, Верољуба Вукашиновића, као и самих аутора и оснивача *Рода феста*.

Некада као бајка и слика, данас, истина, као лебдећа порука ил' насушна потреба рађања деце. Не би ли оправдали стару родину причу из *Доситејево школе* у Београду где је свила гнездо одакле су се излегле генерације рода и писмених људи. „Да нам роде долазе“, каже у поговору рецензент др Милутин Ђуричковић: „оригинална идеја аутора ове књиге је уродила плодим, а настала је након мукотрпног рада, сакупљања разноврсног материјала и претраге у

ЗАШТО РОДА НЕБОМ ХОДА

Зашто рода неном хода
песма се ова пита,
корзо је њен свемир плави
јер воли да скита.

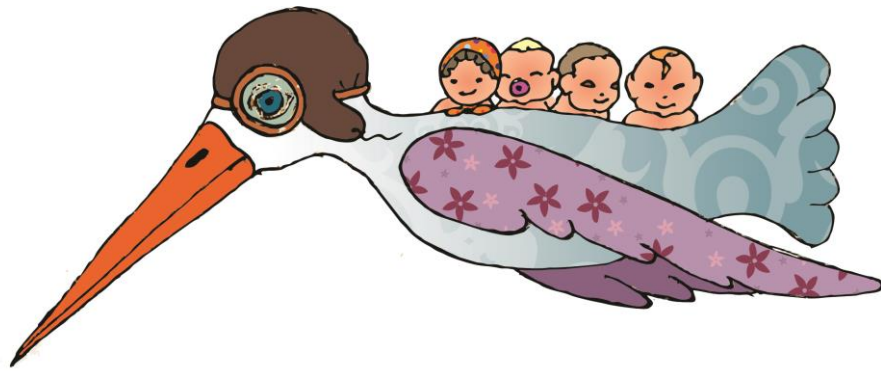
Понаша се чудно
као да је пала с неба,
тек отвориш снене очи
- ОНО БЕБА.

Мислиш ту је
неком грешком
и прихваташ све
са смешком.

Кад се рода
посла лати
тешко да је неко
схвати.

Да л' по небу
ил' по води
та принова
срцу годи.

Не знам,
шта се даље збило
ил' се мени само снило:
- Тако ми роде
песма ми окрену леђа,
и оде...

ПОШТАРИЦА РОДА

Поштарица рода
у авион села плав
ПАЖЊА! ПАЖЊА!
пилот јавља
заборављен пртљаг сав.

Нећемо се враћати
копилот сав у бесу –
спремите падобран
и шаљите стјуардесу.

Извините ја сам крива
огласи се рода
не журите, прва слећем
са ваздушног брода.

С пртљагом је све у реду
нема више речи
нервозна је само беба
зато гласно кмечи.

Опрости ми бебо мила
што сам те заборавила,
у паничном сам стресу
однећу те на праву адресу.

Предаћу те мами, тати
баш у прави час
рећићу им потпишите –
пошиљка за вас.

НЕБОЈША ЛАПЧЕВИЋ

ДОБИЛЕ МАЛОГ БРАТУ

Добиле су малог брата
Пре четири дана;
Па како га милују
Драгиња и Стана!

Сваки час му долазе
Па га и пољубе,
Драга Стану запиткује:
„Да ли има зубе?“

Гледају му ручице:
„Ју како су мале!“
Гледају му очице,
Па га обе хвале.

Само им се не свиди
Што косице нема.
Стана вели: „Ћелав је
Ко деда из Срема.“

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ

РОДЕ

Хтео сам да се родим
а нисам знао како.

Покушавао сам на разне начине
али нисам могао да се родим.

На крају сам пристао
да ме роди мајка,
под условом – да ником не прича.

ДУШАН РАДОВИЋ

РОДА

Сва од љубави
сва од мисли што је тражи
лети рода
родила се у мојој глави
кад сам био сновима на стражи

Порасла је брзо ван простора
који је могла у мени
да створи
узлетела је у пени
тек зачетог говора
да се никад не изговори

Ходам отворен
за том белом птицом
у тражењу смисла
и пуноверја
очи ми се пуне
светлом изговори

Ходам отворен
за том белом птицом
у тражењу смисла
и пуноверја
очи ми се пуне
светлом измаглицом
насталој у небу
просутој јој перја

Немам да кажем ништа више
о часу у коме прстенујем роду
док лети право према ономе
чему ни речи не могу да оду

РАДОМИР АНДРИЋ

АНЂЕЛИ И БЕБЕ

Кад се беба роди
и очи отвори,
један мали анђео
покрај ње се створи.

То је тек почетак
великог другарства,
анђели су другари
из небеског царства.

Кад роде полете
и кад бебе плачу,
анђели се играју
радују и скачу.

И скачући тако
ка небу полете,
да родама јаве
родило се дете.

ВЕРОЉУБ ВУКАШИНОВИЋ

ЛЕЊИВИЦА РОДА

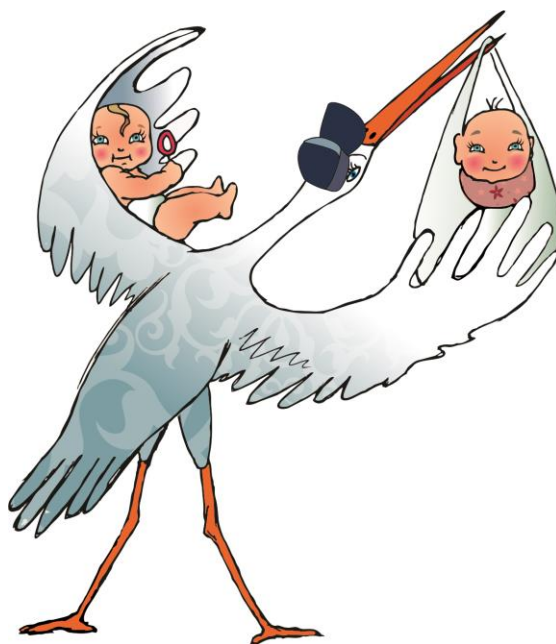
Познато је деци: донеле их роде.
Немој да се лажемо – истина је то.
Оне лепо слете до купусне каце
И тада је коначно дете рођено.

Зато рода лети до прозора куће,
Својим кљуном куцне: добро јутро свете!
Пробуде се тада и мама и тата
И весело каже: добили сте дете!

Али више нису ко некад ни роде.
Узећу за пример кад донеше мене.
Јесам био мали ал' се сећам свега
Чак од страха како упишких пелене.

Моја рода била је лењивица права
Мрзело је да ме окупа у каци
Смислила је да оправда себе
Одлучила да ме падобраном баци.

СРЂАН СИЂА ЖИВКОВИЋ

МОЛБА

Молим те, Боже,
ако то може

За моју маму
за мога тату,
да баш никада
не живе у рату

Већ да се воле
и увек љубе,
да моју љубав
не изгубе

Молим те, Боже,
ако то може

Нек моје жеље
они примете,
јер ја сам само
обично дете

На срцима им
одшкрини врата,
па нек ми роде
сестру и брата

ОЛИВЕРА ЦВЕТИЋ